

Calendarul și Programul Slujbelor

Duminică 16 martie: Duminica 1 din Postul Mare, a Ortodoxiei.
Sfinții Mucenici Sabin Egipteanul, Papa, Roman și Anin.

Zi de post – dezlegare la vin și ulei
9:30 *Utrenie*, 10:30 *Sfânta Liturghie*

Luni 17 martie: Cuv. Alexie, omul lui Dumnezeu; Sf. Mucenic Marin. *Zi de post.*

15:00 – 19:00 *Citirea de Psalmi, Sfânta Spovedanie*

Mărți 18 martie: Sf. Chiril Patriarhul Ierusalimului. Sf Mucenici Trofim. *Zi de post.*

15:00 – 19:00 *Citirea de Psalmi, Sfânta Spovedanie*

Miercuri 19 martie: Sf. Mucenici: Hrisant, Daria și Ilaria. *Zi de post.*

15:00 – 19:00 *Citirea de Psalmi, Sfânta Spovedanie*

Joi 20 martie: Cuv. Mc. Uciși in Mănastirea Sf. Sava cel Sfintit; Cuv. Nichita Mărturisitorul. *Zi de post.*

15:00 – 19:00 *Citirea de Psalmi, Sfânta Spovedanie*

Vineri 21 martie: Cuv. Iacob. Ep. Si Mărturisitorul; Sf. Toma și Serapion. *Zi de post*

15:00 – 19:00 *Citirea de Psalmi, Sfânta Spovedanie*

Sămbătă 22 martie: Sc. Cuv. Mucenic Vasile, preotul bisericii din Ancira; Sf. Drosida, fiica imparatului Traian. *Zi de post – dezlegare la vin și ulei.*

Pomenirea Morților (Parastase) după Slujba de Vecernie

19:00 *Vecernie, Acatistul Sfântului Nectarie*

Duminică 23 martie: Duminica a 2-a din Postul Mare, Vindecarea Slăbănogului din Capernaum. Sf. Grigorie Palama.

Zi de post – dezlegare la vin și ulei

9:30 *Utrenie*, 10:30 *Sfânta Liturghie*

Buletinul săptămânal este realizat sub îndrumarea și binecuvântarea Pr. Claudiu Luțai de către Comitetul pentru publicații al parohiei. Au contribuit: Pr. Claudiu Luțai, Mihai Boicu, Elena Chiru, Doina Danciu, Claudia Lupu, Victoria Oancea, Cristina Tuluceanu, Adrian Ulmer.
Redactare: Elena Chiru

Buletin Săptămânal al Bisericii Sfânta Cruce

5150 Leesburg Pike, Alexandria, VA 22302

www.sfantacruce.org - (571) 830-6144

16 Martie 2008/(An.2) Nr.1

Duminica

1 din Postul Mare

A Ortodoxiei

*Sfinții Mucenici: Sabin Egipteanul,
Papa, Roman si Anin*

Ap. Evrei 11, 24-26; 32-40

Ev. Ioan 1, 43-51

Sfânta Evanghelie după Ioan

DESPRE DOMNUL ATOTȘTIUTOR
ȘI OMUL FĂRĂ VICLEȘUG

A doua zi voia să plece în Galileea și a găsit pe Filip. Și i-a zis Iisus: *Urmează-Mi*. Iar Filip era din Betsaida, din cetatea lui Andrei și a lui Petru. Filip a găsit pe Natanael și i-a zis: *Am aflat pe Acela despre care au scris Moise în Lege și proorocii, pe Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret*. Și i-a zis Natanael: *Din Nazaret poate fi ceva bun?* Filip i-a zis: *Vino și vezi*. Iisus a văzut pe Natanael venind către El și a zis despre el: *Iată, cu adevărat, israelit în care nu este vicleșug*. Natanael I-a zis: *De unde mă cunoști?* A răspuns Iisus și i-a zis: *Mai înainte de a te chema Filip te-am văzut când erai sub smochin*. Răspunsu-I-a Natanael: *Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu; Tu ești regele lui Israel*. Răspunsu-i-a Iisus și i-a zis: *Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Mai mari decât acestea vei vedea*. Și i-a zis: *Adevărat, adevărat zic vouă, de acum veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul Omului*.

Tropar la Duminica Ortodoxiei

Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare de greșalele noastre, Hristoase Dumnezeule; că de voie ai binevoit a Te sui cu trupul pe cruce, ca să izbăvești din robia vrăjmașului pe cei pe care i-ai zidit. Pentru aceasta cu mulțumire strigăm Ție: toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru. Cel ce ai venit să mântuiești lumea.

Predică la Duminica Ortodoxiei (fragmente)

Părintele Ilie Cleopa

Iubiți credincioși,

Biserica lui Hristos dreptmăritoare prăznuiește astăzi un mare așezământ apostolesc și sobornicesc, anume cultul sfințelor icoane. Acesta s-a așezat prin hotărârea Sfântului și marelui Sinod Ecumenic al șaptelea de la Niceea din anul 787, la care au luat parte trei sute șaiszeci și șapte de Sfinți Părinți și o sută treizeci și șase de arhimandriți și stareți de mănăstiri. Sinodul a fost condus din partea Bisericii Ortodoxe de Răsărit de

Sfântul Tarasie patriarhul Constantinopolului. Din partea Bisericii de Apus a fost Petru, arhiepiscopul Romei, însoțit de Petru, prezbiter și egumen al mănăstirii Sfântul Sava din Roma, din partea papei Adrian. Toți acești Sfinți Părinți au hotărât cinstirea Sfințelor Icoane și au dat anatema pe toți ereticii luptători de icoane, de la care mulți sfinți au suferit mari prigoane și moarte timp de aproape două secole, de la Leon Isaurul, primul luptător împotriva sfințelor icoane și pînă la Teofil cel de pe urmă. După moartea lui Teofil, prin râvna împărătesei Teodora și a Sfinților Părinți s-a stabilit din nou dreapta credință și cinstirea Sfințelor Icoane, cum a fost și pe vremea Mântuitorului și a Sfinților Apostoli, căci Iisus Hristos prin minune nefăcută de mâini, a zugrăvit chipul feței Sale pe maramă și l-a trimis lui Avgar, regele Edesei (Combaterea sectelor, Chișinău, 1929, p. 510-532). După tradiția apostolică, Sfântul Apostol și Evanghelist Luca, fiind mare pictor, a zugrăvit chipul Maicii Domnului cu Pruncul Iisus în brațe pe cînd era ea în viață. Acest mare adevăr îl adeverește și Sfântul Sinod al 7-lea ecumenic, zicând: *"Noi păstrăm predaniile Bisericii, întăririle înscris sau în nescris. Una din ele poruncește a face noi închipuiri de icoane pictate, fiindcă aceasta în unirea cu istoria Evangheliei slujește spre adevărarea că Dumnezeu Cuvântul adevărat, și nu după nălucire, s-a făcut om, și este spre folosul nostru. Pe temeiul acesta, noi, mergând pe calea împărătească și urmând învățătura dumnezeieștilor Sfinților Părinților noștri și predaniile Bisericii Ecumenice, căci știm că în ea locuiește Duhul Sfânt, cu toată stăruința și luarea aminte hotărâm ca Sfintele Icoane să se pună înainte la fel cu închipuirea cinstitei și de viață făcătoarei Cruci, fie*

continentul Americii de Nord, mai ales în împrejurările în care era atât de evidentă ingerința guvernului comunist din România în viața Bisericii.

3) În condițiile atât de critice și dramatice din acele vremuri, când P.S. Episcop Policarp era reținut în România împotriva voinței sale, Episcopul Vicar Valerian (Trifa) s-a străduit să caute o soluție de păstrare a canonicității Episcopiei, alegând cele mai bune căi disponibile în acele vitrege împrejurări.

4) Episcopia Ortodoxă Română din America nu s-a lepădat niciodată de Patriarhia Română ca Biserică mamă, însă, din cauza realității "Cortinei de Fier", singura cale rămasă pentru supraviețuirea ei canonică a fost afilierea sa cu "Russian Orthodox Greek Catholic Church of North and South America" (cunoscută ca "Metropolia", și care ulterior a devenit "Orthodox Church in America"). Din punct de vedere administrativ, în cadrul acesteia, Episcopia și-a păstrat întotdeauna, un statut de eparhie autonomă.

5) Episcopia Ortodoxă Română din America recunoaște că ierarhii și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române au îndurat mult și s-au zbatut din greu în condițiile istorice teribile și fără precedent ale prigoanei comuniste. Acțiunile guvernului comunist de atunci au fost cauza multor suferințe prin care au trecut atât Episcopia Ortodoxă Română din America, cât și ierarhii săi de pioasă amintire, Episcopul Policarp și Arhiepiscopul Valerian, mărturisitori ai credinței, care au fost persecutați, defăimați și marginalizați.

6) Notăm cu bucurie că, după căderea regimului comunist, Sfântul Sinod al Patriarhiei Române a recunoscut, în anul 1991, canonicitatea Episcopiei și succesiunea apostolică a ierarhilor acesteia. De atunci încoace relațiile noastre au fost marcate de convorbiri frățești și concelebrări liturgice cu Patriarhia Română și cu ierarhii și preoții Arhiepiscopiei Ortodoxe Române din cele două Americi, prin schimburi de vizite ierarhice, și acțiuni importante de ajutorare a României din partea Episcopiei Ortodoxe Române din America.

7) În baza acestei recunoașteri, ne cerem iertare reciprocă, în numele înaintașilor noștri, pentru tot ceea ce am greșit unii față de alții, și rugăm pe Atotputernicul Dumnezeu să ne binecuvânteze, și să ne călăuzească spre o viziune comună a prezenței ortodoxe românești în America și spre întărirea unității ortodoxe pe continentul nord American.

8) De vreme ce s-au recunoscut greșelile trecutului și ne-am cerut iertare reciprocă, reprezentanții Patriarhiei Române și ai Episcopiei Ortodoxe Române din America își exprimă dorința sinceră, de realizare a unității ortodoxiei românești de pe continentul American, în legătură canonică cu Biserica Ortodoxă Română.

(ROEA website)

află ca viața noastră nu sfârșește în moarte, ci în înviere; că existența noastră este spre Hristos și că lumea nu este doar un moment gol, în care să stăpânescă neantul.

Vei avea o nădejde și nădejdea te va face tare.

Vei avea o credință și credința te va mântui.

Vei avea o dragoste și dragostea te va face bun.

Acesta este, tânărul meu prieten, cel dintâi cuvânt pe care Iisus ți-l adresează prin tumultul lumii, prin desişul patimilor cu care nimeni nu te-a învățat să te lupți, prin transparența viselor tale de inocență, care te mai bântuie din când în când.

Iisus te caută, Iisus te-a aflat!

Declarația Comună între Patriarhia Română și Episcopia Română din America

După 60 de ani de separație de Patriarhia Română, reprezentanți ai Episcopiei Ortodoxe Române din America – I.P.S. Arhiepiscop Nathaniel, Pr. Laurențiu Lazăr, Pr. Remus Grama, Pr. Cătălin Miteșcu, Pr. Ian Pac-Urar, Pr. Romey Rosco – s-au întâlnit la Palatul Patriarhiei din București, în zilele de 25-27 februarie 2008, cu reprezentanți ai Patriarhiei Române – I.P.S. Arhiepiscop Nifon, I.P.S. Arhiepiscop Nicolae, P. S. Episcop Ciprian Câmpineanul, Pr. Mircea Uță și Pr. Ioan Armași – în scopul unei reconcilierii istorice și, de comun acord, au hotărât să recunoască următoarele realități:

1) Ruptura dintre Episcopia Ortodoxă Română din America – eparhia istorică a Episcopului Policarp (Morușca) – și Patriarhia Română a fost cauzată de instaurarea regimului comunist în România și a reprezentat expresia voinței credincioșilor și a Congresului Episcopiei din anul 1947, reprezentant oficial al acestora. Având libertatea deplină pe care i-o conferea “lumea liberă”, Episcopia Ortodoxă Română din America și-a făcut datoria să denunțe, să respingă cu claritate și să se disocieze de toate relele comunismului ateu, care a despărțit această eparhie de însăși Biserica ei mamă și, respectiv, de vrednicul de pomenire Episcop Policarp, pe care aceasta a continuat să-l recunoască drept ierarhul său eparhial, până la moartea sa (1958).

2) Episcopia Ortodoxă Română din America, respingând comunismul, s-a văzut silită să rupă legăturile sale canonice cu Patriarhia Română, având conștiința că apără credința și identitatea comunității ortodoxe române pe

ele făcute din vopsele sau cu mozaic sau din oricare material. Numai să fie făcute în chip cuviincios” (Ibidem, p. 532-533). Sfântul Ioan Damaschin, care a suferit mult pentru Sfintele Icoane, scrie despre ele: “În orice lucru este bine de cunoscut ce este în el adevărat sau mincinos și care este scopul lui, bun sau rău”. Tot așa, când este vorba despre Sfintele Icoane trebuie de cercetat dacă ele sunt adevărate și pentru care scop sunt făcute. Dacă ele sunt adevărate și slujesc spre slava lui Dumnezeu și a Sfinților Lui, spre a îndemna la fapte bune, spre îndreptarea fără de prihană și spre mântuirea sufletelor, apoi noi trebuie să le primim și să le cinstim, însă nu în alt fel, decât ca pe închipuiri, ca pilde, ca exemple, ca pe niște cărți pentru oameni, ca pe monumente (Ibidem, p. 537). Fiindcă nu toți știu a citi și nu pot să se îndeletnicească cu citirea, Părinții au judecat ca toate faptele lui Hristos vrednice de mărire să le închipuiască pe icoane care ar sluji la scurte amintiri. De multe ori se întâmplă că noi nu gândim la patimile Mântuitorului, dar îndată ce vedem icoana răstignirii lui Hristos ne aducem aminte de mântuitoarele Lui patimi, cădem și ne închinăm, nu materialului, ci Celui ce este închipuit, asemenea cum ne închinăm, nu materialului din care este făcută Evanghelia sau Crucea, ci la aceea ce se închipuiește prin ele, adică la puterea Duhului Sfânt ce izvorăște din ele. Noi nu ne închinăm materialului din care sunt făcute icoanele. Dacă înaintea noastră se află icoana Domnului, noi ne rugăm, zicând: “Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, ajută-ne și ne mântuiește!” Iar dacă suntem înaintea icoanei Maicii Domnului: “Fii apărătoarea noastră înaintea Fiului Tău, adevăratul nostru Dumnezeu spre mântuirea sufletelor noastre!” Iar dacă este icoana mucenicului, de pildă Ștefan, noi zicem: “Sfinte Mare Mucenic Ștefane, care ți-ai vărsat sângele pentru Hristos și ai îndrăznit către Dumnezeu, ca întâiul mucenic, fii apărătorul nostru!” Așa ne adresăm și către oricare alt sfânt. Iată încotro trimitem noi rugăciunile noastre prin ajutorul Sfințelor Icoane. (...)

Dar prin ce se manifestă închinarea la idoli? Închinarea la idoli se manifestă prin aceea că oamenii considerau chipurile cioplite drept dumnezei. Auzi ce zice dumnezeiasca Scriptură: „S-au abătut curând din calea care am poruncit lor și au făcut vițel și s-au închinat lui și au jertfit lui și au zis: Iată, Israele, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului” (Ieșire 32, 8; III Regi 12, 28-30). Astfel, trebuie să înțelegem că deosebirea între cinstirea Sfințelor Icoane și închinarea la idoli este ca între lumină și întuneric și după cum omul orb nu deosebește lumina de întuneric și pentru dânsul totul este întuneric, așa și omul neînțelept și rătăcit, nu deosebește icoanele de idoli, pentru dânsul orice închipuire este idol, măcar de ar fi acel portret chipul tatălui său.

Ioan Hrisostom, detaliu
(icoana sfinților Trei Ierarhi, sec XIV,
Mănăstirea Vatopedu)

Icoana Paradisiacă a Postului

La început, când a făcut Dumnezeu omul, știind că postul trebuie să-i fie mai cu seamă leacul pentru mântuirea sufletului, îndată, chiar de la început, i-a dat celui întâi-zidit această poruncă/sfat și i-a zis: *Din tot pomul cel din rai să mâncați, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mâncați* [Facere, 2, 16-17]. Icoana postului a fost ceea ce Dumnezeu a spus: *Din aceasta mănâncă! și Din aceasta nu mânca!* (Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Facere, 1, 2).

Folosul postului

Sfântul Ioan Gură de Aur

Mulți creștini, nedând o prea mare importanță postului, îl țin fără tragere de inimă sau nu îl țin deloc. Și totuși, trebuie să primim postul cu bucurie, nu cu frică și părere de rău, căci nu este înfricoșător pentru noi, ci pentru diavoli. În cazul demonizațiilor, mult poate face postul, mai ales când este însoțit de sora sa bună, care este rugăciunea. De aceea, Hristos a spus: *Acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post* (Matei 17,21). Așadar, dat fiind faptul ca postul îi alungă departe pe vrășmașii mântuirii noastre, trebuie să îl iubim, nu să ne temem de el. Trebuie mai degrabă să ne temem de mâncarea multă, mai ales atunci când este însoțită de beție, pentru că ea ne supune patimilor, în vreme ce postul, dimpotrivă, ne scapă de patimi și ne dăruiește libertatea duhovnicească. De ce dovadă a binefacerilor postului mai avem nevoie, atunci când știm că el luptă împotriva diavolului și ne izbăvește de robia păcatului? Nu numai călugarii cu viața îngerească sunt însoțiți de puterea postului, dar și unii mireni, care zboară pe aripile lui până la înălțimile cugetării sfinte. Vă amintesc că cei doi mari prooroci ai Vechiului Testament, Moise și Ilie, cu toate că aveau mare îndrăzneala la Dumnezeu, prin virtuțile lor, posteau adesea, iar postul îi apropia de Dumnezeu.

Ți-am văzut mama blândă și cu ochii în lacrimi, ți-am văzut tatăl cu fața împietrită de durere – și am știut că nu de la ei ai învățat-o... Atunci, de unde?

Pleacă-ți urechea și ascultă chemarea lui Iisus, chemarea Bisericii Lui. Afară, pentru violența ta nesăbuită, te așteaptă tribunalele și închisoarea, unde sufletul tău poate fi iremediabil ucis.

Te-am văzut cu durere înaintea tribunalelor, unde faptele tale căpătau dimensiuni de oroare. Te-am văzut speriat, sau cinic, sau bravând – și toate aceste atitudini ale tale îmi arătau cât de aproape de marginea prăpastiei te aflai; și m-am întrebat, încă o dată, cine este vinovat de căderea ta.

Vino la Biserica lui Hristos! Numai aici vei găsi consolare pentru ființa ta răvășită, numai în ea îți vei afla certitudinea; fiindcă numai în Biserică vei auzi glasul lui Isus spunându-ți cu blândețe: ,Fiule, iertate îți sunt ție greșelile tale, pentru că mult ai suferit. Iată, te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai greșești!‘...

Nimeni nu ți-a spus vreodată cuvintele acestea, dar acum le auzi. Ți s-a vorbit de ura de clasă, de ura politică, de ură și mereu de ură. Cuvântul ,iubire’ ți-a sunat străin, dar acum Biserica lui Hristos îți arată o cale mai bună, o cale a dragostei (pasaj citat de M. Eliade în protestul pe care l-a semnat la 21 mai 1979, în numele Comitetului pentru apărarea Preotului Calciu, constituit la New York).

Ai fost până acum sclavul instinctelor tale, trupul tău a fost un simplu instrument prin care ele s-au exteriorizat. Și acum poți să auzi acel glas al lui Isus, Care grăiește prin gura Apostolului Său: ,Au nu știi că tu ești templul lui Dumnezeu, că în tine locuiește Duhul lui Dumnezeu?’ (Cf. I Corinteni 3, 16)

Ți s-a spus că descinzi din maimuță, că ești o fiară care trebuie dresată, iar acum afli un lucru uluitor: (că) tu ești templul lui Dumnezeu, (că) în tine sălășluiește Duhul lui Dumnezeu! Ești rechemat, tinere, la demnitatea ta de om metafizic; ești ridicat de acolo de unde educația greșită te-a coborât din sacrul oficiu de a fi templu în care să locuiască Dumnezeu.

Noi te chemăm la puritate. Dacă nu ai uitat cuvântul ,inocență’, dacă au mai rămas zone de copilărie neîntinată în tine, nu vei rezista acestei chemări.

Vino în biserica lui Hristos! Ca să înveți ce este inocența și puritatea, ce este blândețea și ce este iubirea. Vei afla care este rostul tău în lume, care este sensul existenței noastre. Spre stupoarea ta, vei

Părintele Gheorghe Calciu împreună cu studenții de la Seminarul Teologic Radu-Vodă, București, promoția 1976 (fotografie cenzurată de comuniști și scoasă din țară clandestin în 1985)

Dacă tot ceea ce știi ai învățat în școală, la orele de ateism, ai fost frustrat cu rea credința de un adevăr – de singurul adevăr care te poate face liber.

Ce știi tu despre Biserica lui Hristos?

Dacă tot ceea ce știi se reduce la (cazul lui) Giordano Bruno, despre care ți s-a vorbit la educația așa-zis ‘ateist-științifică’, ai fost privat în mod neomenos de lumina adevăratei culturi, de strălucirea spiritualității, care este garanția libertății tale de om.

Unde ai auzit prietene cuvintele acestea: ‘Iubiți pe vrășmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-va pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc? (Matei 5, 44). Dacă nu le-ai auzit niciodată, cine și cu ce drept ți le-a interzis? Cine ți-a interzis să știi că există o cale mai bună, mai dreaptă și mai simplă decât cea pe care rătăcești orbecăind acum? Cine ți-a pus vâlul peste ochi, ca să nu poți vedea lumina cea minunată a dragostei propovăduite și trăite de Iisus până la ultimele ei consecințe?

Te văd pe stradă prietene tânăr și frumos; și, deodată totul se schimbă în tine, fața ta se schimonosește, instinctele îți răbufnesc în afară, răvășindu-ți ființa ca o dezlănțuire de stihii, și devii violent...De unde ai învățat violența, tinere? De la cine?

Chiar și cu mult înainte de ei, la începuturile creației, atunci când Dumnezeu l-a plăsmuit pe om, i-a dat deândată porunca să postească. Dacă Adam împlinea aceasta poruncă, avea să se mântuiască. Din toți pomii din rai poți să mănânci, iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit! (Facerea 2, 16-17). Aceasta nu era alta decât porunca de a posti. Dacă și în Paradis era nevoie de post, cu atât mai mult este nevoie în afara sa. Dacă înainte ca omul să fie rănit sufletește, postul era pentru el medicament, cu atât mai mult este medicament acum, când sufletul său este rănit de păcat. Dacă înainte să înceapă războiul poftelor, era absolută nevoie de post, cu atât mai multa nevoie este acum, când suntem în război cu diavolul.

Dacă Adam se supunea acestei porunci, nu ar mai fi auzit cuvintele: pământ ești și în pământ te vei întoarce (Facerea 3, 19). Pentru că Adam nu s-a supus, au urmat moartea, grijile, suferințele și o viață mai grea decât orice moarte. Vedeți cum Dumnezeu Se supără atunci când postul este disprețuit? Și nu puteți să vă închipuiți cât Se bucură El când ținem post. Moartea a intrat în om pentru că a nesocotit postul și este scoasa din el prin post. Astfel s-a întâmplat și cu ninivitenii.

Și a fost cuvântul Domnului către Iona, fiul lui Amitai, zicând: "Scoală-te și du-te în cetatea cea mare a Ninivei și propovăduiește acolo, căci fărădelegile lor au ajuns până în fața Mea!" (Iona 1, 1-2). După mai multe peripetii (Iona 1, 3-2, 11), Iona s-a dus la niniviteni și le-a spus că cetatea lor urma să fie distrusă: Patruzeci de zile mai sunt, și Ninive va fi distrusă! (Iona 3, 4). Când au auzit aceste cuvinte, oamenii din Ninive nu s-au arătat disprețuitori și indiferenți. Cu toții - bărbați, femei, stăpâni, robi, copii și bătrâni - au început să postească. Ba și pe animale le-au pus să postească. Iata de ce am spus mai înainte ca de mâncarea multa și de băutura ar trebui să ne temem, nu de post: mâncarea și băutura au fost aproape să distrugă cetatea, pe când postul a izbăvit-o.

Proorocul Daniel a fost aruncat în groapa leilor, dar pentru că postise, a ieșit nevătămat, ca și cum ar fi fost aruncat între oi (Dan. 6, 16-23). Dar și cei trei tineri, care au postit la randul lor, au fost aruncați în foc și au ieșit de acolo cu trupurile luminoase și neatinsse de flăcări (Dan. 3, 19-27). Dacă focul a fost adevărat, atunci cum de nu i-a ars pe acești oameni?

Dacă trupurile lor erau adevărate, cum de nu au fost vătămate? Cum? Întreabă postul să-ți spună. El o să te lămurească în legătură cu această taină, pentru că taină este, cu adevărat, ca trupurile să fie date fiarelor sălbatice sau focului și să nu pătească nimic.

Vezi ce luptă peste fire și apoi ce biruință peste fire? Adu-ți aminte mereu de puterea postului și primește-l cu sufletul deschis, pentru că este nebulie curată să ne îndepărtăm de el, atunci când și de colții leilor ferește, și de foc scapă, și pe diavoli îi îndepărtează, potolind văpaia patimilor, liniștindu-ne gândul și aducându-ne alte și alte binefaceri.

"Mi-e frică de post pentru că strică și slăbește trupul", poate că spui tu. Dar să știi că pe cât se strică materia omului, pe atât se înnoiește sufletul său (vezi 2 Cor. 4, 16). Pe de altă parte, dacă vrei să cercetezi bine lucrurile, vei vedea că postul are grijă de sănătatea trupului. Iar dacă nu crezi cuvintele mele, întreabă-i pe doctori, să-ți zică ei mai bine. Aceștia spun ca sănătatea este menținută prin cumpătare la mâncare, pe când lăcomia duce la tot felul de boli, care distrug trupul.

Așadar, să nu ne temem să postim, căci postul ne scoate din multe rele. Mai văd oameni care înainte și după post se îmbuibă cu hrană și cu băutură, pierzând astfel folosul postului. Este ca și cum trupul nostru abia și-ar reveni dintr-o boala și când ar da să se ridice din pat, cineva l-ar lovi tare cu piciorul și l-ar îmbolnăvi și mai tare. Ceva asemănător se întâmplă și cu sufletul nostru atunci când înainte și după post nu suntem cumpătați.

Dar și când postim, nu ajunge să ne abținem de la diferite mâncăruri, ci trebuie să postim și sufletește. Există primejdia că ținând posturile rânduite de Biserică, să nu avem nici un folos. Din ce cauză? Pentru că ne ținem departe de mâncăruri, dar nu ne ținem departe de păcat; nu mâncăm carne, dar mâncăm sufletele celor săraci; nu ne îmbătăm cu vin, dar ne îmbătăm cu poftă trupești; petrecem ziua în post, dar ne uităm la lucruri rușinoase. În felul acesta, pierdem folosul postului.

De aceea, postul de mâncare trebuie însoțit de îndepărtarea de orice păcat, de rugăciune și de lupta duhovnicească. Numai astfel vei aduce jertfa bineplăcută Domnului și vei avea mult folos. *(creștinortodox.ro)*

Notă: Începând cu această ediție a buletinului parohial din Postul Mare vom publica pe parcursul a 7 duminici "Cele Șapte Cuvinte Către Tineri" rostite de Părintele Gheorghe Calciu în perioada Postului Mare a anului 1978. "Într-o epocă în care Biserica Ortodoxă Română părea biruită de vremuri și dispusă la orice compromis cu regimul politic ateu și materialist, un profesor de Seminar, preoțit de puțină vreme, după ce făcuse experiențele cele mai radicale ale opresiunii comuniste, îndrăznește, în inima Bucureștiului, să ridice Crucea și să înfrunte aproape de unul singur atât demența distructivă a puterii, cât și lașitatea superiorilor săi ecleziastici". (Răzvan Codrescu)

Cel Dintâi Cuvânt Către Tineri

(rostit la 8 martie 1978 în miercuri din Săptămâna brânzei)

CHEMAREA

"Cuvântul cel dintâi l-am făcut, o, Teofile, despre toate cele pe care a început Isus a le face și a le învăța".
(Fapte 1, 1)

A venit acum vremea, tinere, să auzi un glas care te cheamă. Un glas pe care nu l-ai auzit; sau poate da, dar pe care nu l-ai înțeles și nu l-ai ascultat.

Este glasul lui Iisus!

Nu tresări, nu te mira și nu zâmbi neîncrezător, tânărul meu prieten! Glasul care te cheamă nu este al unui mort, ci al unui înviat. El nu te strigă din istorie, ci din adâncul propriei tale ființe. Cuvintele acestea, rostite și scrise aici (în Sfânta Scriptură), sunt din străfundurile tale, pe care nu ți le cunoști. Ți-a fost poate rușine sau teamă să cobori în adâncul tău și să le descoperi. Ai crezut că în tine zace o fiară, un mormânt al instinctelor din care se ridică strigoii înspăimântători ai patimilor, și nu nu ți-ai văzut fața de înger, căci tu ești înger. Dacă nu ți-a spus-o nimeni până acum, ți-o spune Iisus, și mărturia Lui este adevărată, căci nimeni nu L-a dovedit vreodată de minciună.

Ce știi tu tinere despre Hristos?